

Általános kihallgatás

Ferenc pápa visszatekintése szentföldi zarándokútjára

Szent Péter tér
2014. május 28. (szerda)

Kedves Testvérek! Jó napot!

Amint tudjátok, az elmúlt napokban zarándoklaton voltam a Szentföldön. Nagy ajándék volt ez az egyház számára, hálát adok érte Istennek. Ő vezetett engem arra az áldott földre, amely szemtanúja volt Jézus történelmi jelenlétének, és ahol a zsidóság, a kereszténység és az iszlám szempontjából alapvető események zajlottak. Szeretnék újfent szívből köszönetet mondani Fouad Twal pátriárkának, a különféle rítusú püspököknek, a papoknak és a szentföldi kusztódi ferenceseinek. Ezek a ferencesek kiváló emberek! Nagyon szépen dolgoznak! Hálásan gondolok a jordániai, izraeli és palesztinai állami vezetőkre is, akik oly nagy udvariassággal, mondhatni barátsággal fogadtak, továbbá mindazokra, akik közreműködtek abban, hogy e látogatás megvalósulhasson.

1. E zarándoklat fő célja az volt, hogy megemlékezzünk a VI. Pál pápa és Athénagorasz pátriárka történelmi találkozásának ötvenedik évfordulójáról. Az volt az első alkalom, amikor Péter egyik utóda meglátogatta a Szentföldet: ezzel VI. Pál, a II. vatikáni zsinat idején, megkezdte korunk pápáinak Olaszországon kívüli utazásait. Róma püspökének és Konstantinápoly pátriárkájának az a próféta gesztusa mérföldkövet jelentett a keresztények egysége felé tartó fájdalmas, de ígéretes úton, amelyen azóta jelentős előrelépések történtek. Ezért találkozásom Bartholomaiosz őszentségével, Krisztusban szeretett testvéremmel, a látogatás csúcspontját jelentette. Együtt imádkoztunk Jézus sírjánál; velünk volt III. Theophilosz, Jeruzsálem görög ortodox pátriárkája és Nourhan örmény apostoli pátriárka, valamint a különböző egyházak és közösségek érsekei, püspökei, állami vezetők és sok hívő. Azon a helyen, ahol elhangzott a feltámadásról szóló híradás, tanúi voltunk a Krisztus tanítványai közt még meglévő megosztottságokból fakadó sok keserűségnek és szenvedésnek; és valóban fájdalmas ezt látni, fáj az ember szíve miatta. Még mindig megosztottak vagyunk. Éppen azon a helyen, ahol elhangzott a feltámadásról szóló híradás, ahol Jézus életet ad nekünk, mi még némileg megosztottak vagyunk. De főként azon a szertartáson, amely tele volt kölcsönös testvéri szeretettel és megbecsüléssel, erősen éreztük a feltámadt jó pásztor hangját, aki minden bárányát egy nyájba akarja összegyűjteni; éreztük a vágyat a még mindig nyílt sebek begyógyítására és a teljes közösség felé vezető út kitartó folytatására. Most még egyszer, miként az előző pápák tették, bocsánatot kérek mindazért, amivel hozzájárultunk a megosztottság kialakulásáért, és kérem a Szentlelket, hogy segítsen begyógyíta-



nunk a sebeket, amelyeket testvéreinknek okoztunk. Mindnyájan testvérek vagyunk Krisztusban, Bartholomaiosz pátriárkával barátok, testvérek vagyunk, és az a közös akaratunk, hogy együtt haladjunk, megtegyünk mindent, amit mától fogva megtehetünk: együtt imádkozni, együtt dolgozni Isten nyájáért, keresni a békét, óvni a természetet..., annyi minden van, ami összeköt minket. És mint testvérek, haladnunk kell előre.

2. E zarándoklat másik célja az volt, hogy bátorítsam abban a térségben a *haladást a béke felé*, amely egyidejűleg Isten ajándéka és az emberek munkája. Ezt tettem Jordániában, Palesztinában, Izraelben. Mindig zarándokként, Isten és az ember nevében tettem, szívemben mély együttérzéssel annak a földnek gyermekei iránt, akik már túl régóta együtt élnek a háborúval, és joguk van, hogy végre rájuk köszöntsenek a béke napjai!

Ezért buzdítottam a keresztény hívőket, hogy nyílt és tanulékony szívvel engedjék, hogy a Szentlélek „felkenje” őket, hogy egyre inkább képesek legyenek az alázat, a testvériség és a kiengesztelődés gesztusait végbevinni. A Lélek lehetővé teszi, hogy ezen magatartásformák szerint viselkedjenek a mindennapi életben más kultúrájú és vallású emberekkel, és így a béke „kézműveseivé” váljanak. A békét házilag készítjük! A béke nem gyári termék, nem. Azon minden nap dolgozni kell, saját két kezünkkel, valamint nyitott szívvel, hogy elérkezzen hozzánk Isten ajándéka. Ezért buzdítottam a keresztény hívőket, hogy engedjék „felkenni” magukat a Szentlélek által.

Jordániában megköszöntem a hatóságok és a nép elkötelezettségét a háborús területekről érkező számos menekült befogadására. Olyan humanitárius elkötelezettségről van szó, amely megkívánja és megérdemli a nemzetközi közösség állandó támogatását. Meghatott a jordániai nép nagylelkűsége, az, hogy befogadják a sok menekültet, akik a háború miatt elhagyják otthonukat. Az Úr áldja meg ezt a befogadó népet, bőségesen áldja meg! Nekünk pedig imádkoznunk kell, hogy az Úr áldja meg ezt a befogadókészséget, és kérnünk kell minden nemzetközi szervet, hogy segítse ezt a népet a befogadásban.

Zarándoklatom során másutt is bátorítottam az érintett hatóságokat, hogy folytassák erőfeszítéseiket és csökkentsék a közel-keleti térség feszültségeit, különösen a sokat szenvedett Szíriában, továbbá arra is, hogy keressék az igazságos megoldást az izraeli-palesztin konfliktusra. Ezért meghívtam Izrael és Palesztina elnökét, akik mindketten a béke emberei és munkásai, hogy jöjjenek el a Vatikánba, és imádkozzanak velem együtt a békéért. Titeket pedig kérlek, ne hagyjatok magunkra minket: imádkozzatok sokat, hogy az Úr megadja nekünk a békét, adja meg a békét annak az áldott földnek! Számítok imáitokra. Erősen imádkozzatok, sokat imádkozzatok ebben az időszakban, hogy eljöjjön a béke.

3. Ez a szentföldi zarándoklat egyben alkalom volt arra, hogy *megerősítsem hitükben a keresztény közösségeket*, amelyek sokat szenvednek, és kifejezzem az egész egyház háláját a keresztények jelenlétéért abban a térségben és az egész Közel-Keleten. Ezek a testvéreink a remény és a szeretet bátor tanúi, „só és világgosság” azon a földön. Hit- és imaéletükkel, nagyra becsült oktatási és segély-



nyújtási tevékenységükkel a kiengesztelődés és a megbocsátás szolgálatában állnak, és hozzájárulnak a társadalom javához.

Ezzel a zarándoklattal, mely az Úr valódi kegyelme volt, a remény szavát kívántam elvinni, ugyanakkor én is részesültem belőle! Azoktól a testvérektől és nővérektől kaptam, akik remélnek „minden remény ellenére” (vö. Róm 4,18), oly sok szenvedés közepette is, mint azok, akik a konfliktusok miatt menekülni kényszerültek hazájukból, akiknek hátrányos megkülönböztetésben és üldöztesben van részük Krisztusba vetett hitük miatt a világ különféle tájain. Továbbra is álljunk mellettük! Imádkozzunk értük, imádkozzunk a Szentföld és az egész Közel-Kelet békéjéért! Az egész egyház imája támogassa a keresztények teljes egység felé vezető útját is, hogy a világ higgyen Isten szeretetében, amely Jézus Krisztusban eljött, hogy közöttünk lakozzék.

Most pedig arra kérlek mindnyájatokat, hogy imádkozzunk együtt Máriához, a béke királynőjéhez, a keresztények egységének királynőjéhez, az összes keresztények anyjához: adja meg nekünk a békét, az egész világnak, és kísérjen bennünket az egységnek ezen az útján.

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

